

nemlig en Straf, som rammer endog flere forskellige af den Paagjældendes Retsgoder. Det rammer ham ikke blot efter Omstændighederne overordentlig føleligt i oeconomisk Henseende, men det rammer det, som er langt vigtigere end det Deconomiske, det rammer i højeste Grad hans Ære og Agtelse. Det er jo Noget, som ogsaa har vist sig, naar denne Sag tidligere har været bragt paa Bane her i Rigsdagen, at selv de, der vare de Svrigste i denne Retning, dog gyste Noget tilbage for Consequentsen, for dette Hensyn til, hvad Bedkommendes Agtellesret krævede, og der har f. Ex. af det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgtreds (Winther), som jeg troer ikke er tilstede i Dieblirket, saavidt jeg erindrer, været hentydet til, at man kunde gaae den Vej, at man, idet man overlod det til Regjeringen inappellabelt at bestemme, at Embedsmanden skulde være afflediget uden nogen anden Pensionsret end den, han kunde opnaae ved Lov, lod det staae Bedkommende frit for at henvende sig til Domstolene og forelægge dem Spørgsmaalet med Hensyn til hans Ære og Agtellesret. Det troer jeg nu vilde være en høist desperat Løsning af Sagen, at aabne Veien for to forskellige Afgjørelser, den ene gaaende ud paa, at Embedsmanden havde gjort sig skyldig i Mislighed, og den anden gaaende ud paa, at han ikke havde gjort sig skyldig dert, Afgjørelser, der begge skulde respecteres som retskraftige, den ene havende Virkning med Hensyn til hans formuerelige Stilling og den anden havende Virkning med Hensyn til hans Æreret. Dette troer jeg er Noget, som man paa enhver Maade maatte modsætte sig; men jeg troer virkelig heller ikke, der er nogen Grund til at forlade den Vej, som man er kommen ind paa igjennem den Fortolkning, som den tidligere Lovgivning havde faaet igjennem Højesteretsdommen. Hvad er det nemlig, man anfører for den Mening, at det ikke skulde kunne overlades Domstolene at prøve dette Spørgsmaal? Det er jo alene det, at man siger, at det er Noget, der ligger udenfor deres Omraade, udenfor deres Evner at kunne dømme om, hvorvidt de af Bedkommende begaaede Handlinger svække den Agtelse, der er nødvendig med Hensyn til det specielle

Embedet, som han beklæder; det er Noget, man mener, ingen Anden kan være Dommer om end Regjeringen. Jeg maa tilstaae, at jeg ikke kan see, at en saadan Betragtning har noget paa sig. Agtelsen er jo dog ikke Noget, der saaledes kan hugges i mangfoldige Stykker, saaledes at man skulde kunne underkaste den en ganske forskjellig Bedømmelse med Hensyn til de forskellige Livsophører. Er Bedkommendes Handlinger af den Besskaffenhed, at de nedsætte hans Agtelse i Almindelighed, ville de uden Tvivl ogsaa have nedsat hans Agtelse med Hensyn til det specielle Embede, og omvendt. Der næst troer jeg ialfald ikke, man behøver at frygte, at Domstolene paa dette Gebeet skulde vise nogen Lempelighed, som kunde være generende for Regjeringens virkelig berettigede Krav. Det forekommer mig ogsaa klart, at naar Straffeloven paa mange Punkter overlader til Domstolene at vælge imellem forskellige Straffe, hvoraf den ene er Embedsfortabelse, saa er det et meget nærliggende Forhold, hvor man dog beroliger sig ved Domstolenes Gyne til at skjønne om, hvorvidt Bedkommende bør ophøre med at bestyre sit Embede. Smidlertid indseer jeg tydeligt, at det efter de Udtalelser, der ved saamange Leiligheder ere komne frem paa Rigsdagen, vil være overordentlig vanskeligt at fastholde det Standpunkt, som jeg troer er det rette og som er stemmende med, hvad der tidligere har været Praxis. Det bør derfor være Opgaven at see, hvorvidt man noget kunde imødekomme den Anskuelse, der nu engang er gjældende, skjøndt efter min Mening ikke med fuldkommen Ret, at Regjeringen bør have Skjønnet over, hvorvidt det specielle Embedes Tarv kræver, at Bedkommende gaaer af eller ikke. Det vil jeg ikke have saameget imod naar det blot fastholdes, at Bedkommende maa for det Første kunne faae en Dom afgiven om, hvorvidt de Handlinger, som lægges ham tillast som Misligheder, der skulde nedbryde den Agtelse, som er nødvendig for hans Embede, virkelig ere beviste at være begaaede, og for det Andet faae en Afgjørelse af, om disse Handlinger ere af den Besskaffenhed, at de svække hans almindelige Agtelse. Det er dog Noget, som man